"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ମିଳିଥିବା ମନ୍ତ୍ର-ଯନ୍ତ୍ର କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ସବୁଥିରୁ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭକ୍ତିର କେଉଁ କଥା ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ଲାଗୁ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଭକ୍ତିରେ ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ କୃପା ଅଥବା ଆଶୀର୍ବାଦ ମାଗୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ବା କୃପାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା, ବାବା ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ତୁମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଭାଗ୍ୟର ଆଧାର ହେଲା ପାଠପଢ଼ା । ଯଦି ବାବା କୃପା କରିବେ ତେବେ ସାରା କ୍ଲାସ୍ ପାସ୍ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ କୃପା ବା ଆଶୀର୍ବାଦର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜେ ନିଜ ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଗୀତ: ମେ ଏକ୍ ନହ୍ନାସା ବଚ୍ଚା ହୁଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଛୋଟ ବଡ଼ ସମସ୍ତଙ୍କର ଭକ୍ତି ମାର୍ଗ ପାଇଁ ଭାବ, କାହିଁକି ନା ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଭକ୍ତ ତ ଯଜ୍ଞ, ତପ, ଜପ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହିପରି କରିବା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ରାସ୍ତା ମିଳିଯିବ । ପୁଣି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରୂପ, ମୋ ଭିତରେ ବି ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି, ଏସବୁ କହିବା ତ ମିଛ ନା । ସିଏ କୌଣସି ଦୁଃଖ ସହନ କରି ନଥାନ୍ତି । ତେବେ ଭଗବାନ ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଭୁଲ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବି ବିରଳ କେହି ଅନନ୍ୟ ସନ୍ତାନ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବାରମ୍ବାର ତୁମକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ବାବା ତ ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ହେଉଛି ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ । ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନରରୁ ନାରାୟଣ, ପତିତରୁ ପାବନ ହେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଯେଉଁ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ମତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନୁହେଁ । ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ । ତୁମମାନେ ବହୁତ ସୁଖ ପାଇଛ, ଏହା ହେଉଛି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ଭଗବାନ କାହିଁକି ଏଭଳି ଡ୍ରାମା ରଚନା କରିଛନ୍ତି ? ଏହା ତ ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିନ, ଭକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ରାତି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଏବେ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଉଛ । ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ନର୍କବାସୀ ହୋଇଯାଇଛ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କ୍ରୋଧ କେତେ ଭୟଙ୍କର, କେତେ ଭୟଙ୍କର ବୋମା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ହେବ । ତେବେ ଏହା ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ବୁଦ୍ଧି ହେଲା ନା । କଳି ଯୁଗକୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ରାବଣ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ କରାଉଛି । ବାବା ଆସି ଅଧ୍ୟାଦେଶ ଜାରି କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବନ୍ଦ କର । ତେବେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ହେଲା ପରସ୍ପରକୁ ପତିତ କରିବା । ଏହା ହେଉଛି ବେଶ୍ୟାଳୟ । ଏହି କଳିଯୁଗୀ ଭାରତକୁ ବେଶ୍ୟାଳୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ବିଷ ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଶିବାଳୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ଶିବ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ପବିତ୍ର ଭାରତ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ, ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ... ପୁଣି ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବ ନାହିଁ ଯେ ସେଠାରେ ପିଲା କିପରି ଜନ୍ମ ହୋଇଥାନ୍ତି ? ଯଦି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇପାରୁଛ ତେବେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ନ ହୋଇପାରିବ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହୋଇପାରୁଛ ତେବେ ସେଠାରେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ପିଲା ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ହେବେ । ତୁମେ ବାହୁବଳ ଦ୍ୱାରା ସାରା ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ବାହୁବଳ ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କର ଯୋଗବଳ । ତୁମେମାନେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଉଛ । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ପଶୁନାହିଁ । ସେହି ସମୟରେ ହଁ-ହଁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ବେହଦର ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଆମର ଶୃଙ୍ଗାର କରୁଛନ୍ତି । ତଥାପି ବି ଯଦି ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁନାହିଁ ତେବେ କହିବା ଯେ ତାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇଥାନ୍ତି ତେବେ କିଏ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ିଥାନ୍ତି, ଆଉ ପୁଣି କିଏ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତେବେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ କ'ଣ କହିବା ଯେ ଆମକୁ ଆଶିର୍ବାଦ କର । ପାଠପଢ଼ାରେ ଆଶିର୍ବାଦ, କୃପା ଆଦି କରାଯାଇନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ତ ବାବା ତୁମକୁ ନମସ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଠାରେ କୃପା ବା ଆଶିର୍ବାଦ ମାଗିବାର ନାହିଁ । ବାପ ପାଖକୁ ପିଲା ଆସିଲେ ସିଏ ମାଲିକ ହୋଇଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ତ ମାଲିକ ଅଟ । ତେଣୁ ଏଥିରେ କୃପା କରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବାର ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଏହା ପିଲାର ହୋଇଗଲା । ବାକି ହଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୁଧାରିବା, ଏହା ପୁଣି ଶିକ୍ଷକଙ୍କର କାମ ଅଟେ । ଶିକ୍ଷକ କହିବେ ତୁମକୁ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବେ । ତେଣୁ ତୁମର କାମ ହେଲା ପାଠ ପଢ଼ିବା । କୃପା କ'ଣ କରିବେ ? ଗୁରୁଙ୍କର ମଧ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସଦଗତିର ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରାଇବା । ଏଥିରେ ଆଶିର୍ବାଦ କରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଶିବବାବା ତ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ତିନିଜଣଙ୍କଠାରୁ କୃପା

ମାଗିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଅଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ତାଙ୍କର ଆଶିର୍ବାଦ ଅଟେ । ବାକି ଏହାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ହିଁ କାମ । ଶ୍ରୀମତ ଭଗବାନୁବାଚ-ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ଶିବବାବା ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ମତ ମଧ୍ୟ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ହେବ ନା । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଶ୍ରୀମତ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେଉଛ । ତୁମେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ କେତେ ନମ୍ବର ରଖି ପାସ୍ ହେବୁ । ସ୍କୁଲରେ ଛାତ୍ର ନିଜେ ଜାଣିପାରିଥାନ୍ତି ଯେ-ମୁଁ ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପଢ଼ିନାହିଁ ତେଣୁ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବି । ସେହିପରି ବାବା ମଧ୍ୟ ରେଜିଷ୍ଟରରୁ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଫେଲ୍ ହେବ । ଏହି ବେହଦର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବି ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପାଠ ପଢୁନାହୁଁ । ଯଦି ନ ପଢୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କମ୍ ପଦ ପାଇବେ । ଏଭଳି ପରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ିବୁ । ଯଦିଓ ବାବା ବହୁତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେବେ ମଧ୍ୟ କିଛି କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ ନ କଲେ ନୀଚ ପଦ ପାଇବେ । ଯେଉଁମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ରାଜପରିବାରରେ ତ ଆସିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ରାଜଧାନୀରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପଦ ରହିଛି ନା । ଦାସ ଦାସୀ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ନିଜେ ଯଦି ନ ପଢିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନ ପଢ଼ାଇବେ ତେବେ ଦାସ ଦାସୀ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ଭାବରେ ରହିଥାନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ହୀରା-ନୀଳାର ମହଲ ହେବ । ତେବେ ଦାସ-ଦାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ରହିବେ ନା । ପୁଣି କ୍ରମାନୁସାରେ ଆଗକୁ ଯାଇ ପଦ ପାଇବେ, ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିବେ । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅର୍ପଣ କରିଥାନ୍ତି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଧରିନିଅ କେହି ଡ଼ାକ୍ତରଖାନା ତିଆରି କଲେ ପରଜନ୍ମରେ ତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନିରୋଗୀ ଶରୀର ମିଳିବ । ତେଣୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଫଳ ତ ମିଳିଥାଏ ନା । କେହି ଯଦି ପାଠଶାଳା ଖୋଲିବେ ତେବେ ସିଏ ପର ଜନ୍ମରେ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ିବେ । ଯଦି ଧର୍ମଶାଳା ଖୋଲିଥିବେ ପରଜନ୍ମରେ ରହିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଘର ମିଳିବ । ତେବେ ଏହା ଅର୍ପଣ କରିବା ହେଲା ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଏଠାରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍ଗ ଲାଭ କରୁଛ । ତାହା ହେଲା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଅର୍ପଣ କରିବା ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଅର୍ପଣ କରିବା । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଏସବୁ କିଛି ଆପଣଙ୍କର ଅଟେ, ଆମେ କେବଳ ନିମିତ୍ତ ଅଟୁ । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆପଣ ଆମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଦିଅନ୍ତୁ । ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ବାବାଙ୍କୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଅର୍ପଣ କରିବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ସବୁ ଆସବାବପତ୍ର ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିଦିଅ । ଯେପରି ଲଢ଼େଇ ଲାଗିଲେ ଛୋଟ ଛୋଟ ରାଜାମାନେ ବଡ଼ ରାଜାଙ୍କ ପାଖରେ ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅର୍ପଣ କରିଥାନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ହୋଇଥାଏ ପୁଣି ବଡ଼ ରାଜାଙ୍କଠାରୁ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ଫେରାଇ ଆଣିଥାନ୍ତି । ବାବା ତ ଏହି କଥାର ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏକଥା ବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଦାଦା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ଆମକୁ ଦାଦାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନକାରୀ ଈଶ୍ୱର ପିତା ଏହି ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମା ନୁହଁନ୍ତି, ଇଏ ତ ଦାଦା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହି ଦାଦାଙ୍କର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ଅଟୁ । ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବୁ । ଅନ୍ୟ ସବୁଆଡୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇବା ଏହା ହିଁ ପରିଶ୍ରମର କଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ଅନ୍ୟ ଗୁରୁ ଆଦିଙ୍କର ମନ୍ତ୍ର କିଛି ବି କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ । କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନ୍ତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ କହୁଛି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିଜୟ ହେବ । ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ପାପର ବୋଝ ବହୁତ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ପୁଣି ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ପଠାଇଦେବି । ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଦରକାର ନା । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ନାହିଁ ତେବେ ବାବା ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିନଥାନ୍ତି ଏବଂ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ହୋଇ ନଥାଏ । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ହେଲ ତେବେ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ମଧ୍ୟ ହକଦାର ହୋଇଗଲ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥା ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁନାହିଁ । କେହି କେହି ନୂଆମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣାମାନଙ୍କଠାରୁ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ଏକଥା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ଯେତେ ପଢ଼ିବେ ସେତେ ରୋଜଗାର ହେବ । ଏହି ଶିବବାବାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ହିଁ ରୋଜଗାରର ଉତ୍ସ ଅଟେ । ତୁମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ କ'ଣ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି କି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଏବେ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରୁ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହେଉଛ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀମତ ବିନା କେହି ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଦଣ୍ଡ ପାଇ ଘରକୁ ଯିବେ । ଯଦିଓ ଅଳ୍ପ ବହୁତ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ ଆସବେ କିନ୍ତୁ ବିଲକୁଲ୍ ସାଧାରଣ ପ୍ରଜା ହେବେ । ପଦବୀ ତ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛି ନା । ସେଠାରେ ଏଭଳି ଗରୀବ ରହିବେ ନାହିଁ, ଯାହାଙ୍କୁ କି ଖାଇବା ପାଇଁ ରୁଟି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଯେଭଳି ଗରୀବ ଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ ସେଭଳି ଗରୀବ ରହିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ସୁଖରେ ରହିବେ । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ— ପ୍ରଜା ହେଲେ ବି ଚଳିବ । ତେବେ ଏହା ତ ତୁମର ଦୁର୍ବଳତା ହେଲା ନା । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ତ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଦରକାର । ଏହା ନିରାକାର ଭଗବାନୁବାଚ ଅଟେ । ମୋର ତ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ନାହିଁ । ମୋର ନାମ ହେଲା ଶିବ, ବାକି ଯେତେ ବି ଦେବତା ଅଥବା ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କ ଶରୀରର ନାମ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ମୋର ଏହା ଶରୀରର ନାମ ନୁହେଁ । ମୋର ନିଜର ଶରୀର ହିଁ ନାହିଁ । ଶରୀରଧାରୀକୁ ଭଗବାନ ନୁହେଁ, ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି ମାନବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭାରତବାସୀ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଭାରତବାସୀ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିବାନ ଥିଲେ । ପୂର୍ବରୁ ଭାରତରେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତୁ ତିଆରି ହେଉଥିଲା । ଏବେ ତ ସେହିଭଳି ଜିନିଷ ତିଆରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ଭୋଗ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞାନ ରହିବ । ଏଠାରେ ତ ବିଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଉଭୟ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ସୁଖ ମିଳୁଛି । ଦୁଃଖ ବେଶୀ ମିଳୁଛି

। ଏହା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଏହା ଦୁଃଖ ହେଲା ନା । ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି କରିବେ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିବ । ଦୁଃଖର କୌଣସି ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟୋଦୟ ହୋଇଯାଏ ସେହିମାନେ ହିଁ ଏହି କଥା ବୁଝିପାରିବେ । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ସୁଖ ନାହିଁ ତେବେ କିଛି ହେଲେ ବୁଝି ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାରିଷ୍ଟର ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ହୋଇଥାନ୍ତି ନା । କେହି-କେହି ତ ଗୋଟଏ ଗୋଟିଏ କେସ୍ ପାଇଁ ୧୦-୨୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ନେଇଥାନ୍ତି । ପୁଣି ଆଉ କେଉଁ ବାରିଷ୍ଟରଙ୍କର ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ କୋଟ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେଉଛି ନା । କେହି ତ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି କେହି ପ୍ରଜା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଭାରତ ହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସବୁଠାରୁ ଗରିବ ଅଟେ, ପୁଣି ଭାରତ ହିଁ ସାହୁକାର ହେବ । ସର୍ବଦା ଗରୀବଙ୍କୁ ହିଁ ଦାନ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଧନବାନ ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ଭାବେ ଧାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସାଧାରଣ ଗରୀବ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିପାରିବେ । ସାହୁକାରମାନଙ୍କୁ ଦାନ ଦେବାର ନିୟମ ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଗରୀବ ଅଟ ନା । ତୁମର ମମ୍ମା ସବୁଠାରୁ ଗରୀବ, ସିଏ ପୁଣି ବିଶ୍ୱର ମହାରାଣୀ ହେବେ । ଡ୍ରାମା ହିଁ ଏହିଭଳି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ତେବେ ଗରୀବ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ସାହୁକାରମାନେ ବହୁତ ସୁଖି ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି ଆମ ପାଇଁ ତ ଏହା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଅଟେ, ଆମ ପାଖରେ ମୋଟର-ଗାଡ଼ି, ପଇସା ଆଦି ସବୁ କିଛି ଅଛି । ଯାହଙ୍କ ପାଖରେ ପଇସା ନାହିଁ, ଯେଉଁମାନେ ଅଭାବରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମେ ଦାନ ଦିଅ - ଏହିପରି ମଧ୍ୟ ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କର ସେବାରେ ଅଛ । ତୁମେ ଭାରତର ପ୍ରକୃତ ସେବାଧାରୀ ଅଟ । ସେମାନେ ତ ସ୍ଥୂଳ ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏମାନେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅଳ୍ପ କିଛି ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ସାରା ସୃଷ୍ଟିକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ କରି ପବିତ୍ର-ସୁଖୀ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜର ଶରୀର-ମନ-ଧନ ଦ୍ୱାରା ଭାରତର ସେବା କରୁଛ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ପୁରୁଣା ଆସବାବପତ୍ରକୁ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ (ଟ୍ରାନ୍ସଫର) ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହାକୁ ଅର୍ପଣ କରି ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଭାରତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ସଚ୍ଚା ରୁହାନୀ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିର ସମ୍ପନ୍ନତା ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଅନୁଭବ କରି ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରମାର ଚିହ୍ନ ହେଉଛି ସମ୍ପନ୍ନତା ଯାହାଠାରୁ ଆଗରୁ ବୃଦ୍ଧି ହେବ ନାହିଁ, ଏହା ହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରମାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତା, ଯାହାକି ଆଂଶିକ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ କମ ନଥାଏ । ସେହିଭଳି ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ, ଯୋଗ, ଧାରଣା ଓ ସେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଛ, ସେହି ସମ୍ପନ୍ନତାକୁ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତା କୁହାଯାଏ । ଏହିଭଳି ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମାମାନେ ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ସଦା ସର୍ବଦା ସମୀପବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଦିବ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସିଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ହିଁ ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ହେବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****